

Publicerad 2007-11-12 14:27 av lodjuret/seglare

En historia lätt inspirerad av diverse science fiction-serier som går på tv ibland, ibland går de på en sorts ändlös loopdrift, vilket betyder att samma serie av avsnitt kommer igen och igen, till synes utan slut. Till sorg för den med blott en kanal

Stjärnskeppet Paraply

Stjärnskeppet Paraply är ute på sin andra jungfruresa, denna gång har det åkt till vänster om utfärdsriktningen, istället för till höger som under den första jungfrufärden. Efter arton timmars resa med neutraldriften inkopplad ha ännu ingenting märkvärdigt inträffat. Maskinmatros Inglemon har blivit något yngre, men det är också något som är under intrefrering för ögonblicket. När det nu gått ytterligare sex timmar så har madrassofficer Inglemoniom upptäckt att vi troligen bara har två timmar på oss att lösa ett slags fel som uppstått och allvarligt sargat monumentaldriften, om mindre än två timmar kommer skeppet att impolodera om ingen häver detta hot. Unge fänrik Hungrig har sagt sig ha upplevt någonting i sin barndom som får honom att tänka på den situationen vi nu befinner oss i. Jag, kapten Aldrigpåensdag, har givit honom möjlighet att yttra sig.

Det var på den tiden efter femte världskriget, när vi skulle tvingas att bygga upp alltsammans igen. Jag hade fötts som femte barnet i en barnaskara som inte skulle sluta växa förrän vi voro tolv inalles. Jag, min mor som var astralkroppssingenjör, en hop andra forskare och senare även mina systrar och bröder voro allesammans strax involverade i ett mycket hemligt projekt. Vilket jag nog inte ens här på denna slutna plats vågar yttra mig så vida om. Jag måste få säga detta åtminstone. Jag fick ingen frukost i morse så jag skulle uppskatta om jag kunde få litet tid på mig att kasta i mig någonting eftersom jag tänker och arbetar bättre efter frukost. Efter en timme och 45 minuters oavbrutet ätande så tog Hurtig en snabb dusch i avakenen. Medan han torkade sig tog han sig tid med att snabbläsa en bok vid titeln 'Medan musslan öppnar sig' på inte mindre än 748 sidor. Så var han åter på plats. Nu skulle han dock inte hinna berätta något mer om sin utan varje tvivel fascinerande barndom.

-Tiden går unge man. Vi har nu blott fem minuter på oss att åtgärda problemet. Hur snart kan ni få felet på rätt köl, unge man?

-Jag behöver en timme, kapten.

-Du har bara fyra minuter.

-Ja, kapten. Jag skall göra det på tre.

Fyra timmar senare var skeppet åter på väg. Då hade det färdats bakåt i tiden med cirka tolv timmar. Vilket obönhörligen skulle leda till att skeppet fastnade i en tidsloop om det inte plötsligt gjorde en sväng och på sätt kom ur sin ödesdigra kurs. Skeppet var trots att ingen kände dessa fakta, på väg längs sin ursprungliga kurs. När stjärnskeppet Paraply för femtioelfte gången inledde sin loopresa kom det en meteor flygande och allvarligt skadade en torpedtub, vilken inte innehöll någon torped utan en medsmugglad äventyrare vid namn Arrhunndator. Han dog omedelbart vid smällen, men skeppet ändrade riktning och flög två centimeter

mer mot mitten av världsalltet och loopen bröts på inte mindre än 216 olika ställen. Vilket medförde att stjärnbåten Paraflax kunde fortsätta sin tredje jungfrufärd utan att någonsin mer stöta på några problem. Det återvände till en jord, ungefär trehundrasjuttionio år senare, som just genomlevde sitt femtioelfte världskrig och de skulle kunna nå fram precis vid dess härliga slut, upphörande av alla stridande krafter. Endast en liten hop människor av okänt ursprung överlevde detta krig och alla bar de namnet Jesus Maria Tolliano. Gruppen var utspridd på en yta av cirka femtusen kubikkilometer och de var sju män, sju kvinnor, sju barn och sju åldringar med stort behov av äldrevård.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lodjuret/seglare med Poeter.se id #4809 innehar upphovsrätten